

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **M. J.**
zastoupen advokátem Mgr. Stanislavem Němcem, sídlem
Vinohradská 1215/32, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88, Karlovy
Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2019, č.j. KK/854/DS/19-2,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 2. 7. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“)

doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2019, č.j. KK/854/DS/19-2 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Cheb (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 11. 3. 2019, č.j. MUCH 6149/2019 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost o povolení zvláštního užívání části místní komunikace III. třídy C26 umístěné na pozemku parc. č. X v k.ú. Ch. (ul. Č.) zřízením vyhrazeného parkování ve smyslu § 25 odst. 6 písm. c) bod 4. zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o pozemních komunikacích*“).

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že předmětem jeho žádosti o povolení zvláštního užívání části místní komunikace, která se nachází na pozemku parc. č. X v k.ú. Ch. (ul. Č.), bylo zřízení vyhrazeného parkovacího stání podle § 25 odst. 6 písm. c) bod. 4 zákona o pozemních komunikacích. Žalobce žádal o zřízení vyhrazeného parkování na části předmětné komunikace před domem č.p. X v ulici Č., kde má žalobce trvalé bydliště, a to z důvodu, že žalobce je držitelem průkazu osoby se zdravotním postižením označený symbolem ZTP. Prvoinstanční orgán však žalobcovu žádost zamítl s tím, že vlastník pozemní komunikace, Městský úřad Cheb, vyslovil se zřízením vyhrazeného parkování ve prospěch žalobce nesouhlas přípisem ze dne 4. 2. 2019 vystaveným Ing. V. B. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. V napadeném rozhodnutí žalovaný dovodil, že pokud vlastník komunikace souhlas se zřízením vyhrazeného parkování neudělil, nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání povolení ke zvláštnímu užívání místní komunikace, v důsledku čehož nebylo možné žádosti vyhovět. S odvolacími námitkami, zejména odkazem na stanovisko veřejného ochránce práv ze dne 1. 7. 2013, sp.zn. 57/2012/DIS, se pak žalovaný nijak nevypořádal. Žalobce proto předně namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné.
3. Žalobce k tomu dále uvedl, že žalovaný založil své zamítavé rozhodnutí výlučně na tom, že Městský úřad Cheb, zastoupený Ing. V. B., měl dopisem ze dne 4. 2. 2019 vyslovit svůj nesouhlas se zřízením vyhrazeného parkování na pozemku parc. č. X v k.ú. Ch. Předmětný nesouhlas ze strany Městského úřadu Cheb není nijak odůvodněn, v důsledku čehož z něj nelze jakýmkoliv způsobem zjistit, z jakého důvodu Městský úřad Cheb odmítl vydat souhlas se zřízením vyhrazeného parkování ve prospěch žalobce, a to přesto, že zřízení tohoto vyhrazeného parkování je pro žalobce zcela nezbytné a veškeré zákonné podmínky pro zřízení vyhrazeného parkování byly jinak splněny. Nadto, na předmětné komunikaci na pozemku parc. č. X v k.ú. Ch. před domem, v němž bydlí žalobce, bylo vyhrazené parkovací místo pro vozidlo přepravující osobu těžce tělesně postiženou již v minulosti se souhlasem Městského úřadu Cheb zřízeno. Žalobci tak není zřejmé, z jakého důvodu Městský úřad Cheb v minulosti se zřízením vyhrazeného parkování na předmětné

pozemní komunikaci souhlasil, avšak žalobci nyní tento souhlas zcela bezdůvodně odpírá.

4. Žalobce dále uvedl, že je přesvědčen, že výše uvedený postup Městského úřadu Cheb je v rozporu se zákazem diskriminace ve smyslu § 2 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon). Antidiskriminační zákon dle žalobce zakazuje diskriminaci osob se zdravotním postižením v přístupu ke službám, jsou-li nabízeny nebo určeny veřejnosti. Užívání komunikací přitom zjevně představuje službu určenou veřejnosti. Využívání parkování v místě bydliště je tudíž třeba považovat za službu ve smyslu antidiskriminačního zákona. Městský úřad Cheb, jako poskytovatel těchto služeb, tak byl povinen přijmout přiměřené opatření, aby žalobce, jakožto osoba se zdravotním postižením, mohl vyhrazené parkování využít. Ačkoliv Městskému úřadu Cheb, jako vlastníkovvi předmětné komunikace, žádný právní předpis nestanoví povinnost souhlasit se zvláštním užíváním komunikace bez dalšího, musí respektovat zákonný zákaz diskriminace (shodně např. Doporučení veřejného ochránce práv k naplňování práva na rovné zacházení při zřizování vyhrazeného parkování na místních komunikacích ze dne 21. 5. 2012, sp.zn. 159/2011/DIS/JŠK). To se však v případě Městského úřadu Cheb v dané věci nestalo, neboť nesouhlas se zřízením vyhrazeného parkovacího místa nebyl ze strany Městského úřadu Cheb nijak odůvodněn, naopak byl učiněn zcela libovolně a v rozporu se zákazem diskriminace a zásadou rovného zacházení.
5. Žalobce dále odkázal na stanovisko veřejného ochránce práv ze dne 1. 7. 2013, sp.zn. 57/2012/DIS, podle kterého *„by vlastník komunikace měl souhlasit se zřízením vyhrazeného parkování vždy, neexistuje-li relevantní důvod (tj. překážka) pro jeho nezřízení (nejčastěji nedostatečná kapacita parkovacích míst v lokalitě)“*. V daném případě však Městský úřad Cheb nejen že pro svůj nesouhlas neuvedl žádný relevantní důvod, dokonce pro svůj nesouhlas neuvedl důvod žádný. Žalobce v této souvislosti zásadně nesouhlasil s tím, jakým způsobem se žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na Doporučení veřejného ochránce práv sp.zn. 159/2011/DIS/JŠK. Žalovaný totiž na podporu svého rozhodnutí z uvedeného Doporučení veřejného ochránce práv cituje toliko část týkající se procesní obrany. Záměrně však přehlíží závěr tohoto Doporučení veřejného ochránce práv, z něhož naopak vyplývá, že *„účelem ustanovení zákona o silničním provozu, podle kterého má osoba se zdravotním postižením (držitel parkovacího průkazu) možnost žádat o zřízení vyhrazeného parkování v místě bydliště, je snaha pomoci těmto osobám překonat omezení, jejichž příčinou je zdravotní postižení; je to jeden z možných prostředků, jak umožnit těmto osobám účastnit se standartního společenského života. Proto by osobám se zdravotním postižením mělo být vyhověno (a to jak ze strany vlastníka komunikace, tak ze strany orgánů státní správy) v co možná nejširší míře. I přes výše uvedené je zřejmé, že ne vždy je možné žadateli vyhovět, brání-li tomu objektivní podmínky. V současné době je však vlastník komunikace vázán také antidiskriminačním zákonem, který ukládá povinnost poskytnout osobě se zdravotním postižením přiměřená opatření v přístupu ke službám. Možnost nevyhovět žadateli je limitována účelem úpravy v zákoně o silničním provozu, a povahou institutu přiměřeného opatření. Osobě se zdravotním postižením nemusí být vyhověno pouze, pokud*

existuje objektivní překážka, proč nelze vyhrazené parkování zřídit, a i pak je nutné posuzovat užitečnost vyhrazeného parkoviště pro žadatele, a existenci dalších relevantních možností, využitelných namísto vyhrazeného parkování.“ Jak plyne z výše uvedeného, Městský úřad Cheb žádosti žalobce o zřízení vyhrazeného parkování v místě jeho bydliště nevyhověl zcela svévolně, bez jakéhokoliv důvodu. V případě rozhodování o žádosti žalobce tak bylo postupováno v rozporu se zákazem diskriminace a zásadou rovného zacházení.

6. Žalobce dále konstatoval, že má současně za to, že nesouhlas ze strany Městského úřadu Cheb nebyl vyjádřen osobou k tomu oprávněnou. Udělení souhlasu či nesouhlasu se zřízením vyhrazeného parkování je věcí spadající do samostatné působnosti obce. V daném případě tak v souladu s § 84 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), mělo o věci rozhodovat zastupitelstvo obce. Ing. B., jakožto referent odboru správy majetku, tak nebyl oprávněn o této otázce, spadající do samostatné působnosti města Cheb, svévolně rozhodovat. Žalobce je proto přesvědčen, že žalovaný k takto vyjádřenému nesouhlasu Městského úřadu Cheb neměl přihlížet, ale naopak měl požadovat po městu Cheb předložení souhlasu či nesouhlasu ve formě učiněné v souladu se zákonem, a zejména učiněného orgánem obce, který má k takovému rozhodnutí pravomoc.
7. Žalobce též zdůraznil, že žádost o zřízení vyhrazeného parkování podal dne 21. 1. 2019 proto, že je těžce tělesně postižen – trpí těžkým omezením funkce končetin a dalšími zdravotními obtížemi, v důsledku čehož jeho zdravotní stav lze hodnotit jako podstatné omezení schopnosti pohyblivosti na úrovni těžkého funkčního postižení pohyblivosti. Vyhrazené parkování v blízkosti bydliště žalobce je tudíž pro něj nezbytné pro zajišťování jeho běžných potřeb, návštěv lékařů, nákupu potravin a dalších nezbytných věcí, či pro vyřizování všech dalších záležitostí. V jiných případech bylo žádosti o zřízení vyhrazeného parkování vyhověno, a to nikoliv v případě, kdy žadatel byl držitelem průkazu ZTP, jako tomu je v tomto případě, ale dokonce v případě, kdy důvodem zřízení vyhrazeného parkování bylo parkování vozidel taxislužby (např. rozhodnutí Městského úřadu Cheb ze dne 16. 9. 2014, č.j. MUCH 65205/2014). Z uvedeného je zřejmý svévolný a diskriminační postup Městského úřadu Cheb. Postup Městského úřadu Cheb, který bezdůvodně odmítl žadateli udělit souhlas se zřízením vyhrazeného parkovacího stání, stejně jako napadené rozhodnutí žalovaného, který na základě tohoto nesouhlasu žádost žalobce zamítl, je tak zjevně diskriminační. Žalobce je současně s ohledem na shora uvedené přesvědčen, že nesouhlas Městského úřadu Cheb nebyl učiněn k tomu oprávněným orgánem obce, v důsledku čehož k němu žalovaný neměl přihlížet, ani na něm zakládat své zamítavé rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě shrnul průběh správního řízení a poté uvedl, že po prostudování předložené spisové dokumentace je toho názoru, že předmětné správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a daná záležitost byla

správním orgánem dobře posouzena. Dle § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích k užívání dálnic, silnic a místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny (dále jen „zvláštní užívání“), je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace, a může-li zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, také s předchozím souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici, v ostatních případech se souhlasem Policie České republiky. Souhlas vlastníka se zvláštním užíváním podle odstavce 6 písm. c) bodu 3 a odstavce 6 písm. d) se nevyžaduje v případě, že se jedná o veřejně prospěšnou stavbu; k návrhu na zvláštní užívání může vlastník uplatnit námitky, o kterých rozhodne silniční správní úřad. Prvoinstanční orgán žádost žalobce o zřízení vyhrazeného parkování ve smyslu § 25 odst. 6 písm. c) bod 4. zákona o pozemních komunikacích zamítl dle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jelikož obdržel nesouhlasné stanovisko vlastníka dotčené komunikace s požadovaným zvláštním užíváním. K souhlasu ze strany vlastníka pozemní komunikace se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2013, č.j. 4 As 130/2013-23, následovně: „Udělení či neudělení souhlasu je zcela autonomním projevem vůle vlastníka a je nezávislé na správním řízení o udělení povolení ke zvláštnímu užívání pozemní komunikace. Bez udělení souhlasu není možné vydat příslušné povolení. ... Souhlas vlastníka pozemní komunikace s jejím zvláštním užíváním však není závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s. a město nemá při jeho udělování postavení správního orgánu, nýbrž postavení vlastníka, jímž je obec jednající v rámci své samostatné působnosti.“ K souhlasu ze strany vlastníka pozemní komunikace se také vyjádřil veřejný ochránce práv v Doporučení veřejného ochránce práv k naplňování práva na rovné zacházení při zřizování vyhrazeného parkování na místních komunikacích ze dne 29. 3. 2012, sp.zn. 159/2011/DIS/JŠK: „Povolení ke zvláštnímu užívání (zřízení vyhrazeného parkoviště) vydává silniční správní úřad (úřad místě příslušné obce). Proti zamítavému rozhodnutí úřadu se lze bránit standardními opravnými prostředky dle správního řádu (případně posléze správní žalobou). Pokud však úřad zřízení vyhrazeného parkoviště nepovolil z důvodu nesouhlasu vlastníka komunikace, nebudou tyto prostředky obrany efektivní. Nesouhlasí-li totiž vlastník komunikace, nemůže úřad zvláštní užívání povolit. Úřad přitom nezkoumá, zda má vlastník komunikace povinnost přijmout přiměřené opatření, tj. souhlasit se zřízením vyhrazeného parkování. Nemůže nesouhlas vlastníka komunikace ani překlenout.“

9. Dle žalovaného bylo stanovisko vlastníka dotčené komunikace vydáno osobou k tomu oprávněnou na základě organizačního řádu Městského úřadu Cheb (veřejně dostupného na webových stránkách města <https://www.cheb.cz/organizacni-rad-mestskeho-uradu-cheb/d-949645>, mimo jiné str. 33 odst. 24) a plné moci udělené referentu odboru správy majetku Ing. V. B. Dle § 84 odst. 1 obecního zřízení zastupitelstvo obce rozhoduje ve věcech patřících do samostatné působnosti obce. Zastupitelstvu obce dále vyhrazeno rozhodovat dle § 84 odst. 2, 3, 4 a 5 a § 85 zákona o obcích. Vzhledem k tomu, že zmocněnec vlastníka dotčené místní komunikace vyslovil nesouhlas se zvláštním užíváním místní komunikace formou vyhrazeného parkování, nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání povolení

ke zvláštnímu užívání místní komunikace a žádosti tedy nebylo možno vyhovět, což je dle § 51 odst. 3 správního řádu důvod k zamítnutí žádosti.

10. Žalovaný uzavřel, že se ve svém rozhodnutí ztotožnil s rozhodnutím prvoinstančního orgánu, a proto částečně převzal jeho argumentaci, což je dle názoru žalovaného zcela v pořádku. S námitkami žalobce se v napadeném rozhodnutí vypořádal.

IV.

Replika žalobce

11. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný ve svém podání shrnuje průběh správního řízení s tím, že má za to, že správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a celá věc měla být správním orgánem dobře posouzena. Žalovaný v této souvislosti uvádí, že k vyhovění žádosti žalobce o zřízení vyhrazeného parkování je nezbytný předchozí souhlas vlastníka této pozemní komunikace, který nebyl v dané věci vlastníkem pozemní komunikace udělen. Z uvedeného tedy dovozuje, že jeho zamítavé rozhodnutí je správné, ačkoliv vlastníkem předmětné komunikace je město Cheb, které svůj nesouhlas se zřízením vyhrazeného parkování pro žalobce nijak neodůvodnilo.
12. Žalobce konstatoval, že s tímto posouzením nemůže souhlasit. Žalobce již v rámci své žádosti o zřízení vyhrazeného parkování doložil, že je osobou těžce tělesně postiženou, kdy trpí těžkým omezením funkce končetin a dalšími zdravotními obtížemi, v důsledku čehož jeho zdravotní stav lze hodnotit jako podstatné omezení schopnosti pohyblivosti na úrovni těžkého funkčního postižení pohyblivosti. Vyhrazené parkování v bezprostřední blízkosti bydliště žalobce je tudíž pro žalobce nezbytné pro zajišťování jeho běžných potřeb, návštěv lékařů, nákupu potravin a dalších nezbytných věcí, či pro vyřizování všech dalších záležitostí. Vzhledem k současnému zdravotnímu stavu žalobce, kdy došlo k progresivnímu zhoršení těžkého postižení dolních končetin, je žalobce schopen chůze pouze na krátkou vzdálenost cca 20 m s oporou francouzských holí, kdy pohyb končetin s ohledem na artrózu levého kyčelního kloubu a obou kolen je pro žalobce velmi bolestivý. Pro žalobce je tak nereálné, aby vozidlo pro jeho přepravu bylo parkováno mimo prostor před domem žalobce. Přímě před domem žalobce je přitom zřízení vyhrazeného parkování dobře možné, když jediné, co by pro zřízení vyhrazeného parkování bylo fakticky nezbytné učinit, je osadit stávající parkovací místo před domem žalobce příslušnou dopravní značnou. Žalobce rovněž doložil, že jiným osobám bylo vyhrazené parkování v dané ulici v minulosti zřízeno, a tedy s ohledem na celkovou absenci odůvodnění nesouhlasu města Cheb se zřízením vyhrazeného parkování ve prospěch žalobce považuje žalobce postup města Cheb v dané věci za diskriminační. Žalobce v této souvislosti odkazuje na stanovisko veřejného ochránce práv ze dne 21. 5. 2012, č.j. 159/2011/DIS/JŠK, podle kterého *„je vlastník komunikace povinen přijmout přiměřená opatření, pokud nepředstavují nepřiměřené zatížení. Nesouhlasí-li se zvláštním užíváním, musí být patrný důvod, proč pro něj opatření spočívající ve zřízení vyhrazeného parkování představuje nepřiměřené zatížení. Pakliže veřejnoprávní korporace rozhoduje o nakládání s veřejným majetkem, měla by, nebrání-li tomu překážka komplikující výkon*

vlastnických práv, souhlasit se zřízením vyhrazeného parkování vždy.“. V daném případě přitom zřízení vyhrazeného parkování nebrání nedostatečná kapacita parkovacích míst v dané lokalitě, kdy parkování je možné parkovat na nedalekém veřejném parkovišti bez vazby na SPZ vozidla. Žalobce však toto parkoviště užívat nemůže, neboť s ohledem na rozsah tělesného postižení není schopen vzdálenost od jeho bydliště k předmětnému parkovišti dojít. Žalobce shrnuje, že zřízení vyhrazeného parkování v jeho prospěch nebrání žádná objektivní překážka. Žalobce je přitom řidičem předmětného vozidla, a tedy ve smyslu citovaného stanoviska veřejného ochránce práv je na zřízení vyhrazeného parkování zcela závislý, neboť s ohledem na rozsah svého tělesného postižení je pro něj nezbytné mít možnost vždy zaparkovat co nejbližší jeho bydliště. Žalobce je přesvědčen, že výše uvedený postup města Cheb je v rozporu se zákazem diskriminace ve smyslu § 2 antidiskriminačního zákona, když jeho nesouhlas se zřízením vyhrazeného parkování není nijak odůvodněn, naopak byl učiněn zcela libovolně a v rozporu se zákazem diskriminace a zásadou rovného zacházení. Takto udělený nesouhlas pak dle žalobce nemůže být způsobitelným podkladem a důvodem pro rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o zřízení vyhrazeného parkování.

13. Žalobce dále sdělil, že se v dané věci obrátil se stížností k veřejnému ochránci práv, a to podáním ze dne 9. 7. 2019. Věc je u veřejného ochránce práv evidována pod sp.zn. 4386/2019/VOP/HB, přičemž žalobce udělil veřejnému ochránci práv souhlas, aby oslovil město Cheb s žádostí o vyjádření k danému případu. Veřejný ochránce tak nyní v dané věci vede šetření, které zatím nebylo skončeno.
14. S ohledem na výše uvedené žalobce shrnul, že postup města Cheb, které bezdůvodně odmítlo žadateli udělit souhlas se zřízením vyhrazeného parkovacího stání, stejně jako napadené rozhodnutí žalovaného, který na základě tohoto nesouhlasu žádost žalobce zamítl, je tak zjevně diskriminační. Žalobce rovněž setrval na své námitce, že nesouhlas města Cheb nebyl učiněn k tomu oprávněným orgánem obce, v důsledku čehož k němu žalovaný neměl přihlížet ani na něm zakládat své zamítavé rozhodnutí.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

15. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
17. Podle § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích k užívání dálnic, silnic a místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou

určeny (dále jen "zvláštní užívání"), je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace, a mohli zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, také s předchozím souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici, v ostatních případech se souhlasem Policie České republiky.

18. Výkladem právě citovaného ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2013, č.j. 4 As 130/2013-23, a Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 19. 3. 2009, č.j. 59 Ca 94/2008-31 (rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že: *„Udělení či neudělení souhlasu je zcela autonomním projevem vůle vlastníka a je nezávislé na správním řízení o udělení povolení ke zvláštnímu užívání pozemní komunikace. Bez udělení souhlasu vlastníka není možné vydat příslušné povolení.“* Krajský soud v Ústí nad Labem uvedl: *„Soud se ztotožnil s právním názorem správních orgánů, podle kterého při negativním stanovisku vlastníka komunikace nelze žádosti o povolení připojení sousední nemovitosti ve smyslu ustanovení § 10 odst. 4 písm. b) z.č. 13/1997 Sb. vyhovět.“*
19. Soud se se závěry shora citované judikatury zcela ztotožňuje. Pokud v průběhu správního řízení nebyl doložen *„souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace“*, nelze povolení ke zvláštnímu užívání vydat. V případě žalobce souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace doložen nebyl, a proto žádosti žalobce vyhověno být nemohlo.
20. Veřejný ochránce práv v Doporučení veřejného ochránce práv k naplňování práva na rovné zacházení při zřizování vyhrazeného parkování na místních komunikacích ze dne 21. 5. 2012, sp.zn. 159/2011/DIS/JŠK, v části označené slovy *„Procesní obrana“* uvedl: *„Povolení ke zvláštnímu užívání (zřízení vyhrazeného parkoviště) vydává silniční správní úřad (úřad místně příslušné obce). Proti zamítavému rozhodnutí úřadu se lze bránit standardními opravnými prostředky dle správního řádu (případně posléze správní žalobou). Pokud však úřad zřízení vyhrazeného parkoviště nepovolil z důvodů nesouhlasu vlastníka komunikace, nebudou tyto prostředky obrany efektivní. Nesouhlasí-li totiž vlastník komunikace, nemůže úřad zvláštní užívání povolit. Úřad přitom nezkoumá, zda má vlastník komunikace povinnost přijmout přiměřené opatření, tj. souhlasit se zřízením vyhrazeného parkování. Nemůže nesouhlas vlastníka komunikace ani překlenout. Pokud vlastník komunikace nesouhlasí se zřízením vyhrazeného parkování přesto, že se jedná o přiměřené opatření ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 antidiskriminačního zákona, dopouští se tak nepřímé diskriminace, proti které se lze bránit „antidiskriminační žalobou“ v civilním řízení soudním. V úvahu přichází žaloba na odstranění trvajících následků diskriminace. Žalobní návrh musí vymezit, co má diskriminující subjekt vykonat, aby byla trvalá diskriminace odstraněna. Ve výše uvedených případech by se žalobce – osoba se zdravotním postižením – domáhal zřízení vyhrazeného parkování.“*
21. Veřejný ochránce ve svém doporučení správně, jasně a srozumitelně nastínil možnosti obrany žalobce proti nesouhlasu vlastníka dotčené pozemní komunikace. Bylo tedy na žalobci, aby postupoval v souladu s tímto doporučením a nedomáhal se ochrany v řízení,

ve kterém nemohl být úspěšný.

22. Nedůvodnými soud shledal také námitky žalobce o tom, že nesouhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace nebyl podepsán osobou oprávněnou. Předně je nezbytné uvést, že k nesouhlasu ze dne 4. 2. 2019 byla připojena plná moc ze dne 11. 12. 2017, kterou byl příslušný zaměstnanec zmocněn starostou města k „*zastupování ve všech správních řízeních, jež jsou realizovány v rámci pracovní náplně odboru správy majetku, odd. místního hospodářství MěÚ Cheb*“. Soud má za to, že na základě této plné moci byl příslušný pracovník nesouhlas vyhotovit, neboť se jednalo o vyjádření ve správním řízení týkající se majetku města. Současně je nezbytné si uvědomit, že z ničeho nevyplývá, že by nesouhlas byl výsledkem excesivního jednání jedné osoby, který by vyjadřoval názor odlišný od skutečného názoru města. Konečně nelze přehlédnout, že pro žalobce pozitivní rozhodnutí mohlo být vydáno pouze tehdy, pokud by byl doložen souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace. I pokud by byly námitky žalobce hypoteticky oprávněné, nic by to neměnilo na skutečnosti, že zde souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace chyběl.

VII.

Rozhodnutí soudu

23. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

24. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

IX..

Náklady řízení

25. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. června 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu